

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὄφρησιν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς: Ἐτήσια... δρ. 8,—
 Ἐξάμηνος... > 4,50
 Τρίμηνος... > 2,50
Ἐξωτερικῶς: Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος... > 5,50
 Τρίμηνος... > 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς λπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐδριτείου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Δεκεμβρίου 1908

Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 36

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ὅτε ὁ Ἰωάννης οὕτε ἡ Ἴλκα ἐσυλλογίσθησαν ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις. Πρὸ παντός ἐπρεπε νὰ περιποιηθοῦν τὸν πατέρα των, ὁ ὁποῖος ἔπασχε. Τὸν ἠνάγκασαν νὰ καθήσῃ, ἄλλως τε δὲν ἤμπορούσε πλέον νὰ μένῃ ὄρθιος. Κ' ἐνῶ ἤσθμαιεν, ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχοντο αὐταὶ αἱ διακεκομμένοι λέξεις:

— Τὰ... χαρτονο... μίσματα!... κλεμμένα!... κλεμμένα!...

— Πατέρα μου... ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις τί συμβαίνει;

— Βλαδίμηρε, ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, τί συνέβη;... Μὴν ἐτρελλάθῃ;

Ὁ Νικολέφ ἐσηκώθη πάλιν καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὸν Βλαδίμηρον, ἔδραξε τὰς χεῖράς του καὶ τὰς ἀπέσυρεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του. Ἐπειτα, μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην, ἀφοῦ τὸν ἠνάγκασε νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε:

— Τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα ποῦ ἔλαβες ἀπὸ ἐμέ... τὰ χαρτονομίσματα ποῦ ἐπήγες εἰς τὴν τράπεζαν Γιοχάουζεν... εἶνε τὰ χαρτονομίσματα ποῦ ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τοῦ Πός... τοῦ δολοφονηθέντος;

— Ναί! εἶπεν ὁ Βλαδίμηρος.

— Ἐχάθηκα!... ἐχάθηκα!... ἀνέκραξεν ὁ Νικολέφ.

Καὶ ἀπωθήσας τὰ τέκνα του, πρὶν προφθάσουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἐξώρμησεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον καὶ ἀνήλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ἀλλὰ δὲν ἐκλείσθη ἐκεῖ μὲσα κατὰ τὴν

συνήθειάν του. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, κατῆλθε τὴν κλιμακα, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δρόμου καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν, διασχίζων τὸ πρόαυτιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐσπερινοῦ σκότους.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα δὲν εἶχον ἐννοήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν σκηνήν. Αἱ λέξεις ἐκεῖναι τὰς ὁποίας εἶχαν ἀκοῦσῃ «χαρτονομίσματα κλεμμένα», δὲν ἦσαν ἀρκεταὶ νὰ τοὺς κάμουν νὰ συμπεράνουν, ὅτι τώρα πλέον ἡ ἐνοχὴ τοῦ πατρὸς των ἦτο αὐταπόδεικτος.

Ἐπέστρεψαν πλησίον τοῦ Βλαδίμηρου, καὶ αὐτὸς, μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμούς, τοῖς διηγήθη τί εἶχε κάμῃ, καὶ πῶς, θέλων νὰ σώσῃ τὸν Νικολέφ, νὰ τὸν ἀποσπασῇ ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Γιοχάουζεν, τὸν κατέστρεψε!... Ποῖος θὰ ἤμπορούσε πλέον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθωότητά του, ἀφοῦ τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πός, εὑρέθησαν, ἂν ἔχι εἰς χεῖράς του, τουλάχιστον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ;...

Καὶ μήπως αὐτὸς δὲν εἶχεν ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ τραπεζίτου, ὅτι τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα προήρχοντο ἐκ τῆς παρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἀποδώσῃ ὁ Νικολέφ;

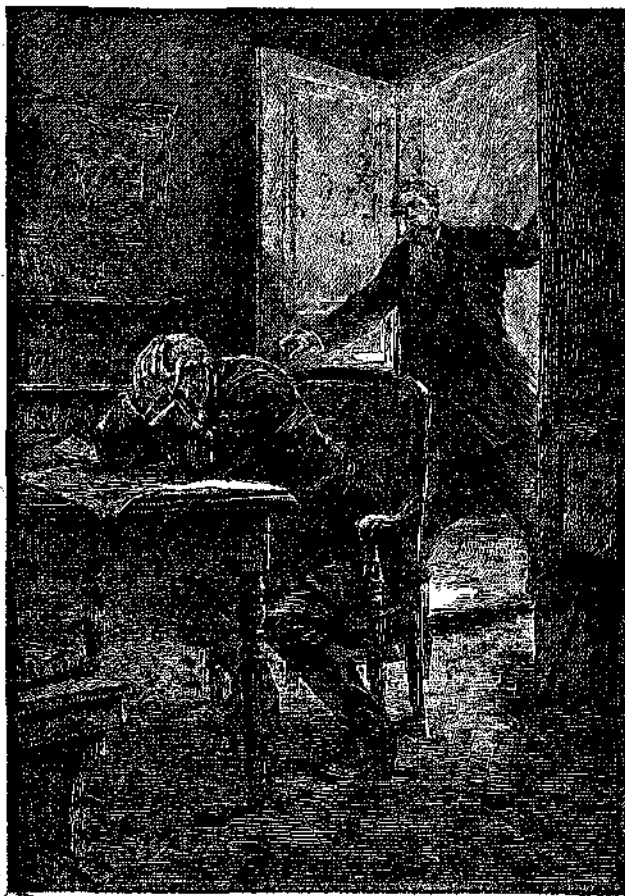
Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα, συντετριμμένοι ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἔκλαιον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἡ ὑπέρτερα ἀνήγγειλεν ὅτι ἀστυνομικοὶ χωροφύλακες ἐζήτουν τὸν κ. Νικολέφ. Ἀποσταλέντες ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, κατόπιν τῆς καταγγελίας τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν, ἤρχοντο νὰ συλλάβουν τὸν δολοφόνου τοῦ Σπασομένου Σταυροῦ.

Ἡ εἰδησις τῆς συλλήψεως αὐτοῦ δὲν εἶχε διαδοθῇ εἰς τὴν πόλιν. Ἦγνόουν ἀκόμη ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἰσηλθεν εἰς νεῖον φάσιν, —τὴν τελευταίαν βεβαίως, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ἦτο λίαν πρῶσεχῆς.

Ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἠρεύων τὴν οἰκίαν διὰ νὰ βεβαιωθοῦν, ὅτι ὁ Νικολέφ δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ, ὁ Βλαδίμηρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα, χωρὶς διόλου νὰ συνεννοηθοῦν, κινούμενοι ἀπὸ τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ἐξώρμησαν εἰς τὸν δρόμον.

Ἦθελαν νὰ εὑρουν τὸν δυστυχῆ πατέρα των... νὰ μὴ τὸν ἐγ-

«Ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἐκώθητο πρὸ τῆς τραπέζης του...»
 (Σελ. 274, στ. γ')

καταλείβουν... Διότι, μεθ' όλα εκείνα τὰ ἐνοχοποιητικά, καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον ἀκόμη, ἤρηνοντο ἐνδομύχως νὰ τὸν πιστεύσουν ἔνοχον. Τιαυτὴ ἰδέα δὲν ἐχωροῦσεν εἰς τὸν νουν των, ἦτο ἀδύνατον! Καὶ ὅμως αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Νικολέφ «ἐχάθηκα! ἐχάθηκα!» δὲν ἀπετέλουν τρόπον τινα ὁμολογίαν ἀπὸ τὸ εἶδόν του στόμα;

Εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ. Ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἐθεάθη ἀνερχόμενος τὸ πρῶσταιον. Ὁ Βλαδίμηρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα, τρέξαντες πρὸς τὴν ἰδίαν διαθύθυνσιν, ἐφθασαν εἰς τὸ παλαιὸν περιτείχισμα τῆς πόλεως. Ἡ ἐξοχὴ, σκοτεινοτάτη, ἐξετείνετο ἐνώπιόν των. Καὶ ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ Περνάου, ὑπέκρινοντες οὕτως εἰπεῖν εἰς ἓν ἐνοτικόν, τὸ ὅποιον τοὺς ὄθει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόλις ἔκαμαν διακρίσια βήματα, ἐσταμάτησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐμπρὸς εἰς ἓνα πτώμα, κατακείμενον εἰς τὴν πλευρὰν τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ὁ Δημήτριος Νικολέφ. Πλησίον του εὐρίσκετο μία μάχαιρα αἰμοσταγῆς.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πατρὸς των, ἐνῶ ὁ Βλαδίμηρος ἔτρεχε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τὴν πλησιεστέραν οἰκίαν.

Ἐσπευσαν χωρικοὶ μὲ ἓν φορεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Νικολέφ μετεφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ, ὁ ἰατρός Χαμίν, προσκληθεὶς ἀμέσως, δὲν ἤμπορεσε νὰ κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατον καὶ τὴν αἰτίαν του.

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὅπως καὶ ὁ Πῶς, ἔφερε μίαν μόνον πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν, ἡ δὲ πληγὴ αὐτὴ εἶχε περίεξ ἀποτυπωμένον τὸν ἴδιον δακτύλιον, ὁ ὁποῖος παρετηρήθη καὶ περίεξ τῆς πληγῆς τοῦ Πῶς. Κατηνέχθη ἀρα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγχειριδίου, — ἐκείνου τὸ ὅποιον εὐρέθη κλησίον τοῦ πτώματος.

Ὁ ἄθλιος, ἐννοήσας ὅτι ἦτο πλέον κατεστραμμένος, ἠτοκτόνησε διὰ νὰ κοφύγῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματός του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἐπὶ ἐνὸς τάφου

Ἐτελείωσε τελοσπάντων τὸ δικαστικὸν αὐτὸ δράμα, τὸ ὅποιον συνεκίνησε τόσον τοὺς κατοίκους τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν καὶ ὑπεξέκαυσε τὸν κομματικὸν ἀγῶνα κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν δημοκρασιῶν.

Ἀκόμη μίαν φοράν, μετὰ τὸν βίαιον θάνατον τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἀντεπροσέπειε τὸ σλαυτικὸν στοιχεῖον, οἱ Γερμανοὶ ἐμελλε νὰ ὑπεριοχύσουν. Ὅπως δὴποτε, ὁ ἀνταγωνισμὸς θὰ ἦναπτε καὶ πάλιν, ὁ δὲ ἐκρωσσιμὸς τῶν χωρῶν ἐκείνων θὰ συνετελεῖτο ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς Κυβερνήσεως.

Αἰσικόν, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ὄχι μόνον

εἶχεν αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ αὐτοκτονία, τελεσθεῖσα ὑπὸ φοβερὰς συνθήκας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνσκαλύπτοντο τὰ κλοπιμαῖα χαρτονομίσματα, δὲν ἄφινε καμμίαν πλέον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Ὡστε λοιπόν, ὅταν ἀνεχώρησεν ἔκ Ρίγας, λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ, δὲν εἶχε πλέον τὴν εἰς αὐτὸν παραδοθεῖσαν παρακαταθήκην. Μετέβαινεν ἀρά γε πρὸς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ τοῦ φίλου του διὰ νὰ τῷ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀλήθειαν, ἢ μήπως ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν μετὰ τὴν καταχρῆσιν ἐκείνην τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ἀνεπανόρθωτον; . . . Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Τὸ βέβαιον εἶπε ὅτι ὁ Νικολέφ εἶχε καταληφθῆ ἐξ ἀπροόπτου ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας ἀφίξεως τοῦ δραπέτου τῆς Σιδηρίας, ὅτι εἶχε περιέλθῃ εἰς ἀκείρως δύσκολον θέσιν, εὐρεθεὶς μετὰ δύο ἀπαιτητῶν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ποδώσῃ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἀδελφῶν Γιουχάουζεν, τοὺς ὁποῖους δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοφλήσῃ μετὰ τινὰς ἐβδομάδας, ὅτι δὲν ἔδλεπε κανὲν μέσον σωτηρίας καὶ ὅτι ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν του ἀνεπιστρεπτεῖ. . . Τότε, συναντήσας τυχαίως εἰς τὸν δρόμον του τὸν δυστυχῆ ἐκείνον Πῶς, τὸν ἐδολοφόνησε, τὸ δὲ προῖόν τῆς κλοπῆς τῷ ἐπέτρεψε νὰ ποδώσῃ εἰς τὸ Περνάου τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποῖαν εἶχε σπαταλήσῃ. Οὕτω τὸ πρῶτόν του χρέος ἀπεσβέσθη — ἀλλ' ἀντιποίας τιμῆς! . . . Διὰ διπλοῦ ἐγκλήματος, δολοφονίας καὶ κλοπῆς! . . .

Κατόπιν, ἀφοῦ πλέον τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν, ἀφοῦ ἐχύθη εἰς τὴν ὑποθέσεως τῆς τόσον σκοτεινῆς ἕως τότε, ἀφοῦ, χάρις εἰς τοὺς κρατηθέντας ἀριθμούς, τὰ χαρτονομίσματα τὰ παρρουσιασθέντα ὑπὸ τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πῶς, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὁ ἀληθὴς ἔνοχος, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὁ δολοφόνος, ἐκτυπήθη μόνος του, μετὰ τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ἐγγχειριδίον, μετὰ τὸ ὅποιον εἶχε φονεύσῃ καὶ τὸν Πῶς, ἀπὰξ εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ λύσις τῆς μυστηριώδους ὑποθέσεως, ἐννοεῖται, ἐδικαίωσε πληρέστατα τὸν κάπηλον Κρόφφ. Καὶ ἦτο καιρὸς. Διότι τὴν ἐπαύριον, ὁ κ. Κέρσοφφ ἠτομαζέτο νὰ υπογράψῃ τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεώς του. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἔπαυε πρὸς καιρὸν ἡ ἐναντίον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ καταδίωξις, ὁ Κρόφφ θὰ κατεδιώκετο καὶ θὰ συνελαμβάνετο κατ' ἀνάγκην. Διότι ἐκτὸς αὐτῶν τῶν δύο, τοῦ Νικολέφ καὶ τοῦ Κρόφφ, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἄλλους ἐνόχους. Γνωρίζομεν ἄλλως τε

πόσαι ὑπόνοια ἠγείροντο κ' ἐναντίον τοῦ κάπηλου, διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ἔμαθε τὰ συμβάντα εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κ. κ. Γιουχάουζεν, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν εὐρέθη ὑποχρεωμένος νὰ κηρύξῃ τὴν ἀθώτητα τοῦ Κρόφφ καὶ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Νικολέφ.

Ὁ Κρόφφ ἀνέλαβε τὴν συνήθη του ζωὴν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ, καὶ μάλιστα ἐπωφελήθη αὐτῆς τῆς περιπετειᾶς. . . Δὲν ἦτο τῶντι ὡς κατὰδικος ἀποκαθιστάμενος εἰς τὴν τιμὴν του καὶ καλινρθούμενος εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀναγνωρισθέντος ἐπισήμως τοῦ ἀδικίου τῆς καταδικῆς του; Ὁμίλησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀκόμη περὶ αὐτοῦ μετὰ συμπαθείας — ἔπειτα ἔπαυσαν νὰ ὀμιλοῦν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τραπέζιτας, αὐτοὶ, ἀντὶ τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν Τράπεζάν των ποσοῦ, δυνάμει τῆς συναλλαγματοῦ Νικολέφ, ἐκράτησαν τὰς 18,000 ρουβλιῶν, τὰς ὁποῖας ὁ Γιαννώφ εἶχεν ἀφίση εἰς χεῖρας των.

Μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ καθηγητοῦ, ἡ Ἴλκα καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δέρπατ, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου πολλοὶ παλαιοὶ φίλοι τοῦ Νικολέφ δὲν ἐπέκρινον πλέον νὰ κατήσσουν τὸ πόδι των. Τρεῖς μόνον δὲν τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν συμφορὰν των: ὁ Βλαδίμηρος, — περιττὸν καὶ νὰ τὸ εἰπώμεν — ὁ κ. Δελλαπέρτ καὶ ὁ ἰατρός Χαμίν.

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ δὲν ἔδλεπαν πλέον φῶς εἰς τὴν ζωὴν των. Τὰ πάντα τοῖς ἐφαίνοντο σκοτεινά, ἀκόμη καὶ τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν Δημήτριον Νικολέφ, τὸν ὁποῖον κατ' οὐδένα τρόπον ἠδύνατο νὰ πιστεύσουν ὡς ἔνοχον. Καὶ διὰ νὰ ἐξηγήσουν τ' ἀνεξήγητα, ἤρχισαν νὰ συλλογίζωνται, ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκείνος, ὑπὸ τὴν συρροὴν τῶν μοιραίων καὶ ὀλεθρίων συμπτῶσεων, εἶχε τέλος παραφρονήσῃ, καὶ ὅτι εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς παραφροσύνης του ἠτοκτόνησε. Ἡ αὐτοκτονία του, διὰ τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Ἴλκα, δὲν ἀπεδείκνυε ποσῶς ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπώμεν; . . . Τὸ ἴδιον ἐφρόνει καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ, ἀρνούμενος νὰ παραδεχθῆ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐμαρτύρουν ἀναμφισβητήτως τὰ γεγονότα. Καὶ ὅμως, πῶς τὰ κλοπιμαῖα χαρτονομίσματα θὰ εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, εἰάν δὲν τὰ εἶχε κλέψῃ μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Πῶς; . . .

Ὅσάκις συνεζήτουν μετὰ τὸν ἰατρὸν Χαμίν, τὸν ἀρχαιότερον φίλον τῆς οἰκογενείας, οὗτος, μετὰ λογικὴν ἀκαταμάχητον, τῷ ἔλεγε:

— Θὰ παρεδεχόμεν τὰ πάντα, ἀγαπητέ μου Βλαδίμηρε, θὰ παρεδεχόμεν διὰ δὲν ἔκλεψε τὸν Πῶς ὁ Νικολέφ,

μολοντί τὸ προῖόν τῆς κλοπῆς εὐρέθη εἰς χεῖρας του, θὰ παρεδεχόμεν ἀκόμη ὅτι ἡ αὐτοκτονία του δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχὴν του καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἐφονεύθῃ εἰς παροξυσμὸν παραφροσύνης, προξενηθεῖσης ὑπὸ τόσων φοβερῶν δοκιμασιῶν. Ἄλλ' ὑπάρχει ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μένει ἐντελῶς ἀνεξήγητον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΖΩΗ τῶρα τὸ καλοκαίρι εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε ὥραία καὶ εὐχάριστος, ὅσον ἴσως δὲν εἶνε τὸν χειμῶνα καὶ ὅσον βεβαίως δὲν εἶνε εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἔστω καὶ δρασερωτέραν. Αὐτὸ τὸ ἀνομολογοῦν καὶ ὅσοι ἐρχονται μετὰ χαρὰν τῶν καὶ ὅσοι φεύγουν μετὰ λύπην των.

Τὸ ἀνομολογοῦν δὲ πρὸ πάντων οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι ἢ παρεπίδημοι, διότι εἰς τὰ τόσα θέληγτρα τοῦ ἀθηναϊκοῦ καλοκαιριοῦ προστίθενται καὶ αἱ διακοπαί, αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ τάπολαμβάνουν, ὅσον δὲν τοῖς ἐπιτρέπουν τὰ φοβερὰ καὶ τρομερὰ ἐκείνα μαθήματα νὰπολαμβάνουν τὰ θέληγτρα τοῦ χειμῶνος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι διὰ νὰ γαρῆ ἓνας μαθητὴς τὸ καλοκαίρι του, κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ παντοῦ ἄλλου, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχη τὴν συνειδησίαν τοῦ ἀναπαυμένην καὶ νὰ μὴν τὸν βασανίζῃ τὸ φάσμα νέων ἐξετάσεων. . . Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοῦτου. Σήμερον θὰ σὰς ὀμιλήσω ἀπλῶς περὶ τῆς θερινῆς μας ζωῆς, ὅπως τὴν ἀπολαμβάνουν ἐδῶ — ὑποτίθεται — οἱ προδεδασμένοι μετὰ καλὸν βαθμόν.

Τὸ καλοκαίρι λοιπόν εἰς τὰς Ἀθήνας εἰμπορεῖ νὰ ζῆ κανεὶς ὅπως θέλει: καὶ εἰς πόλιν, καὶ εἰς ἐξοχὴν, καὶ εἰς θάλασσαν. Θέλει πόλιν, μετὰ διασκεδάσεις, μετὰ φαῦτα, μετὰ κίνησιν, μετὰ θόρυβον; Μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, κάμνει τὸν περιπάτον του εἰς τὸ δρασερὸν Ζάππειον, κάθηται τὸ δειλινὸν εἰς τὴν κοσμοβριθῆ πλατείαν τοῦ Συντάγματος, καὶ τὸ βράδυ πηγαίνει εἰς κανένα θέατρον. Θέλει ἐξοχὴν μετὰ σχετικὸν σκότος καὶ τὸ μυστήριον, μετὰ τὴν γαλήνην καὶ τὴν νυκτερινὴν δροσὴν; Δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάρῃ τὸν σιδηρόδρομον καὶ νὰ βγῇ εἰς τὸ Μαρρῶσι, εἰς τὴν Κηφισίαν ἢ εἰς τὸ Στραφιλι. Θέλει θάλασσαν, ἀρωμα ἰωδίου,

φλοσθον κύματος καὶ λουτρον ζωογόγον; Παίρνει τὸν τροχόδρομον καὶ καταβαίνει εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τρία (ἀριθ. 3) Φάληγρά μας. Παντοῦ θὰ εὐχαριστηθῇ, παντοῦ θὰ διασκεδάσῃ, ἀναλόγως τῆς διαθέσεως τῆς ἡμέρας ἢ τῆς στιγμῆς.

Εὐτυχῶς, βλέπετε, ἔχομεν πρόχειρα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, καὶ μετὰ μικρὰν δαπάνην εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρεθῇ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἀμμουδιάν τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Πεντέλης, δηλαδὴ εἰς ἓνα ὕψος πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης. Ἐννοεῖται ὅτι ὀλίγοι ἀγαποῦν τὴν μονοτονίαν, οἱ δὲ περισσότεροι Ἀθηναῖοι κάμνουν ὀλίγον ἀπ' ὅλα. Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον, καταβαίνουν εἰς τὸ Φάληρον τὴν Κυριακὴν συνήθως εἰς τὴν Κηφισίαν τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' ἄς μὴν ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Φαλήρου, αἱ Ἀθηναῖοι μένουσι ἐρημοὶ. Κάθε ἄλλο. Ἡ πόλις μας εἶνε πλέον πολυάνθρωπος, καὶ τὴν ζωηροτάτην κίνησιν τῆς δὲν ἐμπροσθεῖ οὔτε ἡ ἀθρόα κατάβασις τοῦ καλοῦ κέσμου εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε ἡ ἀπουσία τῶν πλουσιῶν, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουν μακρύτερα, οὔτε ἡ ἔλλειψις τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν ξένων μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι παραθερίζουν εἰς τὰς πατρίδας των. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοι, ἄλλοι ἐρχονται, ἄλλοι φεύγουν, διαρκῶς. Καὶ τὰθηναϊκά ξενοδογεῖα ἐξ ἄλλου εἶνε πάντοτε γεμάτα ἀπὸ ξένους, πλουσίους ἀνατολίτας ἢ ἐπαρχιώτας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰς θερινὰς των περιόδους, ἐρχονται νὰ περάσουν ὀλίγας ἡμέρας καὶ εἰς τὰς «κλεινάς» Ἀθήνας.

Ἄλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἔλιξις τῆς θερινῆς ζωῆς τῆς πόλεως, εἶνε βεβαίως τὰ θέατρα. Καμμία πόλις τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἔχει τὸ καλοκαίρι τόσα πολλά. Καὶ ἀπ' ὅτι θέλετε: Ἀνδρείκελλα, κινηματογράφοι, παραγκιζήδες, ἰπποδρόμια, ταραντέλλαι, θέατρα σοδαρά, θέατρα ἡμισοδαρά, τῆς παλαιᾶς σχολῆς, τῆς νέας σχολῆς, τοῦ λαοῦ, τῆς ἀριστοκρατίας, ἀμέτρητα καὶ ἀτελείωτα. Κάθε βράδυ εἰμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε μετὰ ἐνὸς δράματος τοῦ Ἰψεν, μιᾶς τραγωδίας τοῦ Σαίξπηρ, μιᾶς Ἐπιθεωρήσεως μετὰ τραγουδάκια, ἐνὸς δράματος περιπετειώδους ὅπως αἱ «Δύο Ὀρφαναί», ἢ μιᾶς φάρσας ἑκακροδιστικῆς. Ἰπάρχουν θεάματα δι' ὅλα τὰ γούστα καὶ δι' ὅλα τὰ . . . βαλάντια. Ἄν θέλετε μάλιστα καὶ δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, — διότι μετὰ αὐτῶν εἶνε καὶ παραστάσεις, τὰς ὁποῖας ἀκινδύνως εἰμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν ἐρηθῶσι καὶ νεάνιδες — τῆς ἡλικίας σας, ὅπως αἱ παραστάσεις τοῦ Ἰπποδρόμου καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ Κινηματογράφου, ἢ ἡ διδασκαλία ἐνὸς σεμνοῦ καὶ ὠραίου δράματος. Ἄλλ' ὅπως σὰς

εἶπα ἄλλοτε, εἶνε ἀνάγκη μεγάλης προσοχῆς, διότι, μετὰ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας, τὰ ἄσσεμα καὶ ἀνήθηκα ἔργα — προσθέτω δὲ καὶ τὰ ἄσχημα, τὰ ὁποῖα κατανοοῦν ἐπίσης βλαβερὰ, — δὲν ἀπεκλεισθήσαν ἐκ τῆς ἀθηναικῆς σκηνῆς. Διὰ τοῦτο, πρὶν ἀπορασιεῖτε νὰ ὑπάγετε εἰς κανὲν θέατρον, πρέπει πρῶτα νὰ ἐξετάζετε καλὰ τί παίζου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ θεάτρον, σὰς ἀναγγέλλω, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα θὰ παιχθῇ καὶ ἓνα δραματάκι ἰδικόν μου. Αὐτὸ εἰμπορεῖτε ἀφῶδες νὰ τὸ ἰδῆτε, οἱ μεγαλιέτεροι, μολοντί τὸ μυστηριώδες μου, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐβγαλε τὸ δράμα, δὲν εἰμπορεῖτε ἀκόμη νὰ τὸ ἀναγνώσετε. Τὸ μυστηριώδες εἶνε ὁ «Κόκκινος Βράχος», τὸ δὲ δράμα λέγεται «Φωτεινὴ Σάντηρ» καὶ θὰ παιχθῇ εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἀπὸ τὴν Κυβέλην. Πότε ἀκριβῶς, θὰ τὸ ἰδῆτε εἰς τὰς ἐφημερίδας. Σὰς τὸ ἀναγγέλλω μόνον διὰ νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, καὶ προσθέτω ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν, ἂν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἀναγνωρίσω καὶ τοὺς μεγαλιέτερους ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους καὶ ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως», ὅσοι τοῦλάχιστον εἰμποροῦν νὰ ἔλθουν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΣΒΟΡΩΝΟΣ Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν 105ον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. [Ἡ δὲ Διπλωματὴν ἐ. 3. σελὴς 206]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ, 50 ετών.
 Η ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, 45 ετών.
 ΟΥΡΑΝΙΑ, νεαρά υπηρέτρια.

[*Η Οικονομία παριστά αθροισαν άντως και πλουσίως εκπαιδωμένη. Μαθητικά ανέκλινα, πολυάριθμα μαζιλάρια, λάμπαι με ροδόχρους άμυαλοί, είκόνες, άνθη εις τὰ βάλα και καλή φρονιά εις την έστίαν.* — Ένοσταί δυ όλα τὰ πρόσωπα είμπορούν να τὰ ύποδυθούν νεαρά έρασιτέχνιδες, καταλλήλως μεταμορφούμεναι.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΟΥΡΑΝΙΑ, ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ

ΟΥΡΑΝΙΑ, γελαστή, είσάγουσα την Καν Λεμονή: — Καθήστε, σάς παρακαλώ, κυρία... Μια στιγμή... να είδοποιήσω την δεσποινίδα...

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, άγέρωχος και άπότομος: — Έλπίζω ότι δεν την ένοχλώ, έ;...

ΟΥΡΑΝΙΑ, γελαστή: — Άπειραντίας!

Η δεσποινίς θα εύχαριστηθή πάρα πολύ να ιδή την κυρίαν... (*Παίρνει ένα ξύλο και τὸ ρίπτει εις την έστίαν.*) Αν θέλετε, κυρία, να καθήσετε πιδ κοντά στη φωτιά. Κάνει τόσο κρύο σήμερα! (*Σύρονουσα πλησίον της Κας Λεμονή μικράν τράπεζαν φορτωμένην από είκονογραφημένα περιωδικά.*) Αν σάς άρέσουν οι ζωγραφιές, έδω έχει ένα σωρό!...

Α! έξέχασα να σάς δώσω μαζιλάρια. (*Της βάζει ένα μαζιλάρι εις την ράχην και άλλο εις τὰ πόδια, γελαστή πάντοτε και περιποιητική.*)

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, ψυχρός: — Καλά, καλά. (*Η Ουρανία έξέρχεται. Την παρακολουθεί διά των οφθαλμών.*) Χμ! δεν μού άρέσουν πολύ αυτές οι εύγένειες!...

Όλα ύποκρισία είναι!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ, είσερχομένη διαχυτικώς, με προτεταμένα και τας δύο χείρας.

[*Η Ανίς Ρόζα, άνθηρά, παιδικά, νεύουσα, κομψώς και άντως ένδεδυμένη; εύμορφα μενιωματή και φορούσα όφρατα παλαιά νοσημιατά, άποτελεί ζωηροτάτην άντίθεσιν προς την Καν Λεμονή, σιγνήν, ξηράν, δύσθυμον.*]

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Καλημέρα, άγαπητή μου φίλη.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Πώς είσθε, άγαπητή δεσποινίς;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Έ, έτσι χ' έτσι... Με αδυνάτισε πολύ ο βρογχίτης εκείνος, και τώρα έχω ανάγκην τονωτικών.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Και όμως φαίνεσθε άνθηρά.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Χάρις εις την δικαίαν μου. Έπειτα ή ύπηρετριά μου με περιποιείται τόσο καλά!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Το κορίτσι που είδα;... Δεν μού άρσεε πολύ.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Και γιατί;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Άντιπαθώ τους ανθρώπους που γελούν αιώνως.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Αυτό μαρτυρεί ότι έχουν καλήν ψυχήν.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Όχι πάντα!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Έγνωρίσατε την γράβα Παγόνα μου;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Μάλιστα.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Θυμάσθε πόσο μ' έπεριποιείτο;... Έ, εκείνη δεν ήταν τίποτε μπροστά 'ς την Ουρανία.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Και που πέτυχατε αυτό το θησαυρό;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μου την έφερε ο μεσίτης... πρό τριών εβδομάδων... Έμένα, να σάς πω, ή φυσιογνωμία της μου άρσεε και της έλαμα αυτή την μικρά προσφώνηση: «Κόρη μου, είσαι άνόπαντη, δεν είν' έτσι;... Αυτός είναι δρος άπαραίτητος. Δεν θέλω εγώ ύπηρετρία, που τὸ σώμα της θα ήτο έδω και ή καρδιά της άλλου... Έχασα πρό ελίγου την ύπηρετρίαν που μ' έμαγα-

λωσε—άπ' αυτό βέβαια έννοεις ότι δεν ήτο νέα.— Είμαι χαϊδεμένη εγώ. "Αν ήρξης να με χαϊδέης, θα σε μεταγετρίζωμαι κ' εγώ καλά. Ένοσά τους ύπηρετας όπως τον παληό καλό καιρό: πιστούς, εύπειθείς, ταπεινούς και άφωτισμένους φίλους. Το σπίτι μου δεν είναι από εκείνα που άλλαζουν καθεμέρα προσωπικόν. Έδώ οι άνθρωποι μένουν και γερονούν... όταν θέλουν. Πενήντα δραχμάς τὸ μήνα, άφθονον φαγητόν και δυς φουστάνια τὸ χρόνο. Και ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά, ούτε παπαγάλος... "Ήσυχο νοικοκυριό, χωρίς πολλή φασαρία. Ραψίματα και κλεξίματα διά τους πτωχούς. Σου άρέσει, κορίτσι μου;—Και μού είπε ότι της άρέσει.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Το πιστεύω.
 ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
 ΑΙ ΑΝΘ και ΟΥΡΑΝΙΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ, είσερχεται φέρονουσα επί δικου ένα φλυτζάνι και ένα φρωμάκι:—

Η τσοκολάτα της δεσποινίδος και τὸ φρωμάκι της με τὸ βούτυρο! (*Τοποθετεί τὸν δισκόν επί μικρῆς τραπέζης, την όποιαν σύρει πλησίον της δεσποινίδος Ρόζας.*)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προς την Καν Λεμονή:— Τί σάς έλεγα;... Θέλετε να πάρετε και σάς, άγαπητή μου;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Ευχαριστώ πολύ... Γνωρίζετε τὰς συνθειάς μου; τίποτε... ακολούτως τίποτε, μεταξύ των δύο γευμάτων.

ΟΥΡΑΝΙΑ, με οικειότητα: — Δεν κάνετε καλά, κυρία μου. Κάτι τι πριν από τὸ γεύμα, εύκολύνει τὸ στομάχι...

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Το στομάχι μου δεν έχει ανάγκην από τὰς συμβουλάς σου. (*Η Ουρανία έξέρχεται.*)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
 ΑΙ ΑΝΘ εκτός της ΟΥΡΑΝΙΑΣ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, πίνουσα την τσοκολάταν της:—Μ' εύρίσκετε πολύ... φαγοῦ;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Διόλου.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ακολουθώ την συμβουλήν του ιατροῦ μου και τρώγω από λίγο και συχνά. "Αν δεν ύπέφερα από τὸ στομάχι, θα είχα γι' αυτό τύψεις συνειδήσεως. Υπάρχουν τόσο άνθρωποι στον κόσμο που τρώνουν λίγο και... σπανίως! (*Κτυπά τὸν κώδωνα.*)

(*Η Ουρανία επιστρέφει διά να πάρη τὸν δισκόν.*)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προς την Ουρανίαν:—

Αῦριο να πᾶς μισή ώρα τσοκολάτα στην κυρά-Χρήσταινα. (*Κατ' ιδίαν.*) Αυτό θα ήρξη όπωςδήποτε τὸ ίσοζύγιον...

ΟΥΡΑΝΙΑ: — Πολύ καλά, κυρία. (*Έξέρχεται με τὸν δισκόν.*)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Βλέπω ότι σεξ διαφθείρετε τους πτωχούς σας. Έγώ δεν τους στέλνω παρά ρύζι ή ξηρά όσπρια: φασόλια, ροβύθια, φακίς...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Πολύ δύσκεπτα! Και αν δεν έχουν λάδι ή βούτυρο; και αν δεν έχουν κάρβουνα;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Α, δεν άνακατεύομαι 'ς αυτά. "Ας κάμουν ό,τι θέλουν!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Καλλίτερα τότε να τους στέλνετε λιναρόσπορο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Αλήθεια, αφού θυμηθήκαμε τους πτωχούς, — ξεύρετε γιατί σάς ήλθα σήμερα; Ίδου: οι φίλοι μας Καλομοιρίδες άπέκτησαν σήμερα τὸ πρωί και τὸ ὄψουον τέκνον...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μπᾶ! μπᾶ! Και δεν τους έστειλα ακόμη τὰ μαρουδιότικα...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Υπεσχέθητε να φροντίσετε γι' αυτά σεξ, και ήλθα να σάς είδοποιήσω.

(*Έπειτα συνέχισ.*) ΚΙΘΩΝ ΑΚΛΙΑΣΗ
 [*Κατὰ τὸ γαλλικόν της Henriette Beaugron*]

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΙΘΗΣΙΟΤΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Κατελθών θυρωμένος διά να επέβάλη σιωπήν εις τὸ ὑπηρετικόν, ο θυρωβος του όποιου έθανε μέχρι των αΐθουσών του πρώτου πατώματος, υπέστη όπως όλοι οι άλλοι τὸ θέληγητρον του ζσηματος του μελοποιηθέντος υπό του Λούλλη, και ήκουε σιωπηλός, περιμένων τὰ τέλος της παραδόξου εκείνης συναυλίας.

Με τους τελευταίους φθόγγους, εις των έκτελεστών, στραφείς, είδεν έξαφνα τὸν κόμητα ακίνητον εις τὸ πλαίσιον της θύρας.

Έξέβαλε κραυγήν, ή όποία επροξένησε πανικόν και έδωσε τὸ σύνθημα άτακτου φυγής. "Όλοι έσκορπίστησαν έδω κ' εκεί, και μόνο ο μπαρμπα Πλανσέτος, τὸν όποιον ή άξιοπρέπεια και ή όγκώδης του κοιλία έμπόδιζαν να τρέχη, έμεινεν εις την θέσιν του δια νάντιμετωπίση την θύελλαν...

Αλλά και ο Λούλλη, μη καταδεχόμενος να έγκαταλείψη τὸν προιστάμενόν του κατα την στιγμήν του κινδύνου, άπέθεσε τὸ βιολίον του μετά προσοχής επί της τραπέζης και έστάθη εκεί, έτοιμος να δεχθῆ τὰς επίπληξεις, αι όποιαι δεν θα έβράδυναν βεβαίως να τους περιλούσουν.

Προς μεγάλην του όμως έκπληξιν ο κόμης Νοζάν δεν έδειξε διόλου θυμόν. Ηρεμώτατος, επροχώρησε προς τὸ παιδίον, και με μειδίωμα, σύρων έλαφρῶς τὸ αὐτί του, ήρώτησε:

— Που έμαθες αυτό τὸ τραγούδι, κατεργαράκο;

— Δεν τὸ έμαθα, κύριε κόμη, άπεκρίθη ο μικρός μουσικός' τὸ συνέθεσα.

— "Όχι δά! ήθέλαδεν ο κόμης έκπληκτός. Μα ποῦς είσαι δῶ;

— Είμαι Ἴταλός και μ' έφεραν εις τὸ Παρίσι ο έκλαμπρότατος δούξ Γαίζης, διά να σπουδάσω μουσικήν.

— Και γιατί λαιπὸν σ' έχουον παραμάγειρο;

— Γιατί έχουσα λάδια εἰς τὸ μανδύα της Μεγάλης Δεσποινίδος.

Ο κόμης και είχεν ακούσῃ δι' αὐτήν την ιστορίαν. Διέταξε τὸ παιδίον να τὴν ακολουθήσῃ και, χωρίς να είπῃ οὔτε λέξιν εις τὴν δυστυχῆ Πλανσέτον, ο όποιος υπεκκλίνετο έντρομος πρό του κόμητος δσον τῷ επέτρεπεν ο όγκος της κοιλίας του, διηρυβυθη έπάνω εις τὰς αΐθουσάς.

Παρά την θύραν έστράφη προς τὸν Λούλλην και του είπε:

— Πάρε και τὸ βιολί σου, μικρέ, και έρχου.

Η αΐθουσα της Μεγάλης Δεσποινίδος ήτο γεμάτη κόσμο, όταν εισήλθεν ο κόμης ακολουθούμενος από του μικροῦ παραμαγείρου. Εὐθύς επολιορκήθη από έρωτήσεις.

— Τί συνέβαινε λαιπὸν εις τὰ μαγειρεία;

— Μήπως ήτο κανένα κίνημα επαναστατικόν;

Εις άπάντησιν, ο κόμης παρεκάλεσε να γίνῃ σιωπή και χαμηλοφώνως διέταξε τὸν Λούλλην να παίξῃ και να τραγουδήσῃ την σύνθεσιν του.

Η έντύπωσις ήτο όποια άνεμένετο. "Όπως πριν εις τὸ μαγειρείον, οὔτω και τώρα εις την αΐθουσαν, τὸ θελητικόν ζσημα κατεγοήτευσεν όλους με την γλυκύτητά του και την παιδικήν του άφέλειαν.

Και όταν ο κόμης εδῆλωσεν ότι συνθέτης ήτο ο μικρός εκείνος παραμάγειρος, ο όποιος έστέκετο εκεί συνεσταλμένος, ο ένθουσιασμός εκορυφώθη.

Η Δεσποινίς, ή όποία κατ' αρχάς δεν άνεγνώρισεν τὸν πρῶην φύλακα του παπαγάλου της και τὸν καταπτροφέα τῷ μανδύου της, τὸν έπλησίασε και τὸν ήπάσθη.

Και αὐτός ακόμη ο Γάστων της Αύρηλίας, ο όποιος, παραδόξον πράγμα, έμεινεν ακίνητος καθ' όλην την διάρκειαν της έκτελέσεως, επύριξε τώρα τὸ *Εις τὸ φῶς της Σελήνης*, χωρίς να διακόπτεται, παρά μόνον διά να λέγη

και να βεβαιώσῃ ότι εκείνος που τὸ εκάμε ήτο «μαστόρας!»

Ένεβάρουναν τὸν Λούλλην να οικήσῃ, την ήρώτησῃ πῶς έμαθε να παίξῃ βιολί... Τέλος ο δούξ εδῆλωσεν ότι ήτο κρῖμα ναφίσειον ένα παιδί με τέτοιόν τάλαντον εις τὰ μαγειρεία; και έδωσεν άμέσως διαταγὰς να προσληφθῆ ο Λούλλης εις τὸν μουσικόν έμιλον τῷ Οίκῳ τῷ.

— Έ, είσαι λαιπὸν εύχαριστημένος; ήρώτησε τὸ παιδίον ή Δεσποινίς' να που σε ξαναέραμε εἰς τὸ σαλόνια;

— Ναι, άπεκρίθη ο Λούλλης κατ' τάξιν λωδῶς τὸ κλεβίον του παλαιῷ του έχθρου' μά να μη με κάμειτε πάλι φύλακα τῷ παπαγάλου!

Η συναναστρόφη έληξεν, οι προσέκλημένοι άπεχαίρετῆσαν ύποκλιόμενοι: πρό της Δεσποινίδος, και ο Λούλλης έλαβε την ύπερτάτην εύχαριστήσιν να=

«Ησέληνη εφώτιζε με τὰς ώχράς της ακτίνας...»

κούση τους επισκέπτας να τερστιζουον ενῶ άπήρχοντο:

Εις τὸ φῶς της Σελήνης, Φίλατέ μου' Αλέξη...

Κύριοι και ύπηρεταί τὸ έτραγωδούσαν την νύκτα εις τὰς σχοτεινάς όδούς, και ή ήχώ των παρισινών οικιών επανελάμβανε οὔτω διά πρώτην φοράν τὸ περίφημον ζσημα, τὸ όποιον, γεννηθέν εις τὰ μαγειρεία του Κεραμεικοῦ, έμελλε νάντηχῆ επί αΐθνας και εις τὰς καλύβας και εις τὰ παλάτια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Εν υποκάμισον και εν... συνάχη

Ο Λούλλης εδιδάσκετο τώρα μουσικήν υπό του γηραιῷ αρχιμουσικοῦ τῷ Οίκου της Αύρηλίας. Ητο τόσοσ άπορροφημένος από αυτά τὰ μαθήματα, τὰ όποια ήκολούθει με πάθος, ώστε δεν εζήρηχε σχεδόν διόλου από τὸ μέγα-

337. *Επιγραφή.

Γ Ι Α Α Ι Α Α
Α Α Α
Μ Μ Μ
Υ Α
Α Α Α Κ Ρ Υ

Ζητείται ή ανάγκωσις τής επιγραφής ταύτης.
*Βοτάλη υπό τής 'Ελισσίδας

338. Μαγικόν Γράμμα μετ' Ακροστικίδος.

Τή ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός συμφώνου, πάντοτε του αυτού, νά σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις, τών ὁποίων τάρχηκά νάποτελοῦν κατά σειράν ἐπίθετον :

βοῦς, ἀετός, οἶκος, οἶσιον.

*Εσάλη υπό τής Αιματοβορέκου Μακεδονίας

339. *Ἐσαλίη *Ακροστικίς.

Τάρχηκά τών ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατά σειράν ἐπίρρημα, τὰ δεύτερα ἀνωγομικόν ἐπίθετον ὀδότερον, τὰ τρίτα ὕλην ἡρασιτειογενή, τὰ τέταρτα βασιλικόν ἐπιφώνημα, τὰ πέμπτα συνώνυμον μέ τὸ κυνήγιον, καί τὰ ἕκτα ἀρχαίον ποταμόν.

1, Παροιμιώδεις ἀκρωτήριον τής 'Ελλάδος
2, Ρῆμα σύνθετον, συνώνυμον σχεδόν μετὸ λάμπω
3, Ἴερὰ σημαία
4, Καρπὸς εὐώδης ἐξωτικὸς.

*Βοτάλη υπό τής Ἐγγενοῦς Φιλοδοξίας

340. Φωνηεντάξιον.

* - π - γλκ - πνκτκ - τρφ - με
ν - τ - * - γρο - δπλσ - με

*Εσάλη υπό τής Κίρκης

341. Γρίφος.

Οὐδ 1 x 1 τῶν ὦν ἢ Λυών.

*Βοτάλη ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Ἀγγελουδὶ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 29.
267. Πυραμὶς (πυρά, μῦς.)—268. Βῶλος-μῶ-
λος.—269. Ἀλιόν-Ἰάσιον.—270. Ὁ λύχνος.
271. ΜΑΡ-ΔΟ-ΝΙ-ΟΣ Τὸ ἀνόμιστον
ΔΟ-ΜΟ-ΚΟΣ καὶ ἀκοινώνη-
ΝΙ-ΚΟΣ τον. 2, Ὁ γε-
ΟΣ μισίς, πῶρω
τούτου ἀπέχου. 3, Φαῦλοι φαῦλα ἀεὶ ἐργά-
ζεται.—275. ΑΛ-ΚΡ (ἄλις κείρια) ΑΡΓΙΣ
(Ἀλκινα, Ἀλπίτης, Κάμης, Ράσον.)—
276. Ἀρχὴ τοῦ νικῆν τὸ θαρρεῖν.—277. Ἐάν-
τις ἔχειται ἀναίθετος τὸν ἥλιον θεῶσθαι, ἀ-
φαίρεται τὴν ὄψιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων
λεπτά 16, διὰ δὲ τούτους συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5
μόνον μετὰ πάλαι στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ με-
τὰ παλαιὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάριστος ὄρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότερα τῶν 15 πληροῦνται
ταῦτα νὰ ᾖσαν 16. Ὁ χοροστὸς στίχος, ἔστιν
καὶ ἀπὸ μὲν λέξιν, μετὰ παλαιὰ ἢ παρὰ ἢ ἀπλά
στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, φυλοποιεῖται ὡς 33 λέξεις
ἀπλά.—Δι' μὴ συνδυάζονται ὑπὸ τοῦ ἀντιθέτου
ἀγγελλίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Μεγεθένειο Μπουκετάκι, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ
ἐορτῇ τοῦ ὀνόματός σου δέξου ἕνα
μπουκετό ἐγκάρδιες εὐχές. — Εἰκοστή Πέμ-
πη Μαρτίου. (H, 417)

Καλὴ ἦτο ἡ... κουτρούβαλα, Βαρῶνε
Σκαριά; Καλὰ ἡ κουτρούβαλα, μετὰ
καὶ τοῦς καρτέλες νὰ συμπαρασύρῃς! —
Κῆρυξ τοῦ Δικαίου καὶ Σία. (H, 418)

Εὐχομαι εἰς τὸ πρόσφιλες Πατριωτικῶν
Ἀδελφῶν ἕτη πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ
ἐορτῇ του. — Συμφωνική Ἠχώ. (H, 419)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια
πανταχόθεν καὶ παντὸς εἴδους. Διεύ-
θυναι ἀσφαλῆς: Ἰωάννην Π. Ι. Φέρμαν,
Βόλον. (H, 420)

Φίλιπτε Ἀρχὸν Πηλίου, α' Ὅσου ἀγαπῶ
ποτὲ δὲν λησμονῶ. — Ἑλληνοπαῖδες!
τὴν ψῆφόν μας στὴν Πάροισον Ἑλλάδα, νὰ
τὴν ἀνακουφίσωμεν. — Ἀθάνατος Ἑλλάς.

Στὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἑλαίδα,
ἐπὶ τῆς πατρίδος τὴν πατρίδα
στὴ ΧΡΥΣΟΦΤΗΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
Τῆς νεότητος τροφὸν
ἔς τὸν ὄνειρον τὴν κοιτίδα
ψῆφον δέσαστε λευκὸν.
Πρόσφιλες Ἀνάμνησις (H, 422)

Ἡ ἰσχὺς μας, στηριζομένη ἐπὶ τῆς
ἐπιπέμψεως, δι' ἧς περιεβλήθη-
μεν ὑπὸ τῶν ἀπανταχῶν Ἑλληνοπαί-
δων, καθιστᾷ ἡμᾶς ὑπερηφάνους καὶ
ὑπεροχρέους, νὰ συνεχίσωμεν ἐνδόξως τὸν
πολιτικὸν ἀγῶνα, ὃν ἀπὸ τετρακτίαις ἀ-
νελάβομεν.

Ἔϊνε λόγοι τῆς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ακ-
τροῦμικου κόμματος

ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ

οὐς ἀπῆλθονεν εἰς τοὺς ὑποδεχθέντας αὐτὴν
συνδρομητὰς τῆς ἀδιαπλάσσεως, ἐν τινι ἐπαρ-
χιακῇ πόλει, καὶ οὐστὶνας λίαν κολακευτικώ-
τατα ἀνεγράψεν ἐκεῖ ἐκδιδόμενη ἐπαρχιακῇ
ἐφημερίᾳ. (H, 423)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ

Τῇ ὑποδείξει τοῦ ἐν Ἀθῆναις Προέδου τοῦ
καὶ τῇ διαταγῇ τοῦ Ὑπουργοῦ διορί-
ζονται εἰς τὴν προεδρίαν γενικῆς γραμμα-
τεῦς Ἐπιδοφόρος, γραμματεὺς Σανθὴ Φοί-
βη, διερχομένης Γαλανόλευκον Κῆμα, ἀβόλου-
θοι: Παλλὰς, Αἰμοστάζουσα Καρδιά, Ἴον
τοῦ Ἀρροῦ, Κάμια.

Εἰς τὸ Ἰρθεῖναι Ὑπαπρόξενος Εὐέλπις
Ὑπαρξίς, γραμματεὺς Ρυολέτιος, διερχομένης
Ἀγγωστός, καθάσαι: Κουροπάτιν, Σαν-
κουλός.

Προβιάζεται εἰς Γενικὸν Πρόξενον ὑπὸ
τῶν τίτλων πολιτικῶν πράκτορος ἢ τῶς ὑ-
παπρόξενος Διακριθείσα Ἀρακιὰς.

Ἀπονέμεται ὁ ἀργυρῶς σταυρὸς τῶν ἰπ-
ποτικῶν!!! εἰς τοὺς: Ἀγγελὸν τῆς Ἑλαίδος,
Διακριθείσαν Ἀρακιὰδα, Εὐέλπιδα Ὑπαρ-
ξίον, Ἐπιδοφόρον, Γαλανόλευκον Κῆμα.
Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν: Χια-
κὸς Ἀσθηρ, ὁ Πρόεδρος: Ἀγγελὸς τῶν
Ἑλαίδων ἢ Ναυτοκοῦδα τοῦ Μεσολογγίου, ὁ
Γενικὸς Πρόξενος: Διακριθείσα Ἀρα-
κιὰς, ὁ Γραμματεὺς: Ἐπιδοφόρος.

Διατάσσεται Ἀρακιὰ Σόδα νὰ ὑπάγῃ
πρὸς παραλαβὴν Βασιλευσίδος, προσ-
κληθείσης ὑπὸ χολέρας, καὶ ἀπολύμανσιν ὑ-
πουργεῖο τῆς, φόβου ἕνεκεν μεταδόσεως τοῦ
μικροβίου καὶ τοῖς λοιποῖς ὑπουργοῖς.— Τῇ
διαταγῇ τῆς Βασιλευσίδος: Χιακὸς Ἀσθηρ
(ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν). (H, 425)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

πρῶην Ἐπιδοφόρος, ὑποψήφιος δημοψήφισμα-
τος 1908, Ἰππερατριδίδος. Ὅλοι ἀσπρο,
παιδιά! (H, 426)

ΚΥΔΩΝΙΑΙ (Μικρῶς Ἀσίας)

Ἀάτην Ἀσίρου, Ὑμνον Ἐλευθερίας
Ἀθῆνας

Ἐθρῶσπον ἀγγεῖμα τέταρτον ἐκλογικῶ
θριάμβου ἐπλήρωσεν ἐθνουσιασμοῦ ἐμὲ καὶ
πεντηκοντάδα φίλων ψηφοφόρων.
Ἀργυροῖς Ἐρημῆς (H, 427)

Ἀπὸ τῆς ὥρας Σάβρον στέλλω τοὺς χαι-
ρετισμούς μου στὸ Ἄστυ τῆς Ἰωνίας,
Χρυσόμυλλον Πειρατὴν καὶ στὸ ἐν Αἰγύπτῳ
Κράτος τῶν Ἀνοικτοκάρδων.— Ἰδανικότης.

Εὐχὴ τῆς Μάννας καὶ ἀγαπητοὶ συνά-
δελφοί, ἡ Ἑλληνίς Μητέρα δραστη-
ρίως ἐνεργεῖ ὑπὲρ Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς
Ἐνώσεως. (H, 429)

Ἰδρυσίς Ἀ' τμήματος «Ὁραίας Χίου» ἐν
Καρρ-ελ-Ζαγιατ. Πρόεδρος: Πάροισον
Ἑλλάς, Ἀντιπρόεδρος: Ἐθνικὸς Στόλος,
Γραμματεὺς: Μεγάλη Ἰδέα. Ταμίαι: Χα-
τῆριουμπούρας.— Ὁ Σύμβουλος «Ὁραίας
Χίου» Γλυφοκοντάλα, 1 Δεγούτου 1908.

Καλῶς μᾶς ἤλθε, Εὐχὴ τῆς Μάννας,
Ἀπὸ μακρῶν ἐντὸ Καρρ-ελ Ζαγιατ.
Ἴνα σὲ ἴδουν οἱ φίλοι ὄλοι
Καὶ σὲ ψηφίσουν Σὲ ἐμπροστά.
Ἀνθυπαρχηγὸς Πανελληνίου Πάροισον Ἑλλάς.

Παρακαλῶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἀνοικτοκάρ-
δους, ὅπως συνεισφέρωσι κατὰ δύναμιν
ὑπὲρ τοῦ Ταυσίου μας.— Κρίσις τῆς Αἰγύ-
πτου (ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν Κράτους Ἀνοι-
κτοκάρδων.) (H, 432)

Σὺ πά ἐσὺ, ΦΙΛΟΤΙΜΟ, νὰ ἐμλήθη μ' ἄλλος
Ποῦ ἀνοίξῃς τὸ σῶμα σου σὰ Διμάχος μεγά-
Σωθῆριανετὰ ψεύματα, ἕς ποῦθεν καὶ ἀλήθεια, [Ἰος
Στὸν κοινῶν φορητάσων πεινῆν κολοκόθια.
Ἐμισοκίτρινα Ἀλεξανδροῦς. (H, 433)

Ἡ ἐδύλωτος σιγὴ τῶν κομμάτων ΙΑΠΩ-
ΝΙΚΟΥ καὶ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩ-
ΔΟΥΣ, ἐρχεται ἴδῃ νὰ λυθῇ διὰ τῆς χαρμο-
σύνας ἀγγελίας τῆς ἰδρύσεως νέου κόμματος,
τοῦ κόμματος τῆς ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ,
κατόπιν τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο τούτων
μετὰ τοῦ γνωστοῦ ΥΠΕΡΠΑΤΡΙΑΚΟΥ,
ὅπερ χαρτερίζει ἐθνουσιαστικῶς τὴν διὰ προ-
τεῖα ἐν προσεχῇ Δημοφρησίματι ὑποψη-
φιότητα τοῦ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ,
ἀναμφερήστως θέλει ἀναδείξῃ ταύτην
ὑπερτέραν ὄλων τῶν ἄχρι τοῦδε ἀναγγελλοι-
σῶν. Βεβαίως πρὸ τοιούτου κολοσσῶ κομ-
ματικῆς ἰσχῆς, πρὸ τοιούτου ἀκαταγωνί-
στου συνασπισμοῦ, ἀποτελοῦντος αὐτὸ τοῦτο
τὸ ἐκ τῶν προτέρων ἀποτελέσμα τοῦ Δημο-
φρησίματος, φρονούμεν, ὅτι τὰ ἀποσκελε-
τωθέντα διὰ τῆς ἀποχωρήσεως ὄλων τῶν
ἰσχυροτέρων ὑποστηρικτῶν των καὶ τῆς αὐ-
τοβούλου προσωφρησίας των εἰς τὸ ἡμέτε-
ρον κόμμα, οὐτε θέλουσι καὶ ἀποτολήσῃ
τὴν διαφιλοτιμητικὴν τῆς Νικητῆς τοῦ Ὀνειρο-
πόλου τῆς Δόξης.
Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, Ἑλληνικὴ Φου-
στανέλλα, Ζήτη ἢ Ἑλλάς, Ὑπερ Πα-
τρίδος. (H, 434)

Ἐγκάρδιος εὐχαριστῶ Σκυλοκαυγῶν δι'
ἐθρομον ὑποστηρίξειν, ἣν ὀψοχεται
πρὸς βράδευσιν τοῦ ψευδωνύμου μου.
Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου (H, 445)

Ἀ! Φιλότιμε! Εὐχὴ τῆς Μάννας!
Πόσον εὐφρῆς ἀλλὰ καὶ τυραννικῆ ὑ-
πῆρξεν ἡ γνωριμία σου... Μᾶς ἀπεχρήμισες
ὅμως μετὶ τῆς κοῦρσεως ποῦ σοῦ ἐλάμαεν ἀνά
τὴν Μάταριαν καὶ τὸ Μπαράζ! Ὁ Βαρῶνος
εὐρίσκειται εἰσέτι καταγοητευμένος ἐκ τῆς ἰδαν-
ικότητος καὶ τῆς κλασικότητος (!!) αἰτίνας
τὸν κατεκυρίευσαν ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν
ὠραίων τοπίων τοῦ Νείλου! — Κῆρυξ τοῦ
Δικαίου, Νυκτοκοῦρας, Σηνητεμένο Ἑλληνο-
πουλο. (H, 446)

Κατευθίδιον, φιλάτη Εὐχὴ τῆς Μάννας,
καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐξακο-
λοῦθησιν τῆς μεγάλης σου περιουσίας.— Ση-
νητεμένο Ἑλληνοπουλο, Κῆρυξ τοῦ Δικαίου,
Νυκτοκοῦρας, Βαρῶνος Σκαριάς, Ζιζάνιον
Καίρον, Δοχημικὸς Κορυμῶν, Ἐθαί-
σθητη Καρδιά, Αἰγυπτιακὸς Στόλος, Χέου,
Αεβολάμι τοῦ Καίρον. (H, 447)